

„Cum se îndură un tată de copii”

În camera sărăcicioasă a unei căsuțe dintr-un cartier londonez ședea la vremea prânzului un băiat francez fără tată, la patul de boală al mamei sale. El fredona pe un ton scăzut, pentru sine, o melodie care o adormea treptat pe bolnavă.

Situația celor doi oameni era de-a dreptul deznădăjduită. Duceau lipsă din toate, literalmente. Nici măcar o bucătică de pâine nu mai era în dulap. În ziua aceasta, Peter încă nu avusese nimic să mănânce. Ca să nu se lase copleșit de sentimentele sale triste, își lălăia încet, pentru sine, cântecelul care era de o frumusețe deosebită, chiar și atunci când mama ațipise liniștit, de mult. Cu toate acestea îi era greu să-și rețină lacrimile. El și iubita sa mamă aveau motiv să se simtă părăsiți și - foamea doare. În plus, el se gândea mai puțin la sine decât la bolnavă. Ce n-ar fi dat să poată să-i facă rost iubitei mame de câteva portocale răcoritoare, pe care bolnava le dorea foarte mult. Dar de unde să le ia? El nu avea niciun peni, care să fie al său.

„O, Dumnezeuule”, i-a scăpat cu un suspin adânc de pe buzele tinere, „îndură-te de noi și ajută-ne!”

Pe când mama dormea adânc, Peter s-a sculat încet și a mers la fereastră. Atunci a observat pe stradă un bărbat care purta pe umăr o tablă de afișat mare, neagră, pe care se putea citi cu litere mari:

Astăzi și în serile următoare
Muzică bisericească în ...
Realizatori: Constanze Gaveaux și
Charles Chamille Saint Saëns din Paris.

„O, dacă aș putea să ascult aceasta odată!” era cât pe-acți să strige Peter tare. Nu se întâmpla frecvent ca pe ulița sărăcicioasă, pe care locuia el cu mama sa, să citești o încunoștințare de felul acesta. Purtătorul tablei de afiș o luase acasă, deoarece era prânzul. Astfel s-a întâmplat că și locuitorii din cartierul săracilor au putut să citească înștiințarea rară.

Deodată, pe băiat l-a străfulgerat un gând. Scânteia puternic în ochii albaștri, limpezi, și o strălucire plină de speranță aluneca peste fața frumoasă a băiatului, care, în ciuda tinereții sale, exprima o minte serioasă și inteligentă. A luat repede din cutia sa metalică o coală de hârtie rulată, a mai aruncat o privire la mama care dormea și s-a grăbit să iasă încet din cameră.

„Cine spuneți că vrea să-mi vorbească?”, l-a întrebat madam Gaveaux pe servitorul hotelului, care i-a adus comunicarea că cineva dorea s-o vadă. Astăzi a trebuit deja să dau socoteală atâtor oameni, încât, treptat, devine obositor.”

„Un băiat chipeș, cu bucle blonde și ochi plini de viață, stimată doamnă”, a răspuns servitorul hotelului. El spune că trebuie să vă vorbească neapărat. Nu vă va părea rău, dacă îl primiți, crede el. Nu vă va reține mult.”

„Ei, atunci, lăsați băiatul să intre! Cine ar putea să refuze ceva copiilor?”

Puțin după aceea, Peter stătea în fața renumitei cântărețe, cu șapca lui sub braț și cu un sul de hârtie în mână.

„Vin, stimată doamnă”, a spus el cu o franchețe neobișnuită pentru vârsta sa, „ca să vă întreb dacă ați fi într-adevăr așa de bună, această scurtă compoziție” - spunând acestea, el a ținut în sus sulul de hârtie -, „în caz că vă place, s-o prezentați în una dintre serile dumneavoastră. Îmi permit să vă rog aceasta pentru că mama mea este așa de bolnavă și noi suntem așa de săraci,

încât nu putem să cumpărăm nici de mâncare, nici medicamentele necesare pentru mama mea. Poate că ea va plăcea ascultătorilor și... și...”

N-a fost nevoie să spună mai mult. Cântăreața, care îl privea binevoitoare pe băiatul chipeș, îi luase deja sulul din mână și începea acum să fredoneze melodia piesei, încet, pentru sine, în timp ce bătea la pian câteva acorduri de acompaniere.

Apoi a spus prietenos:

„Așa, deci, tu ai făcut-o? Într-adevăr, este drăguță!”

După o oarecare chibzuință, ea a continuat zâmbind:

„Da, vezi, tu, băiatul meu, sunt pregătită să te ajut cu plăcere și vreau să fac ce pot mai bine pentru tine. Dar micii tale lucrări îi mai lipsește una și alta. Mi se pare, de asemenea, că piesa este mai puțin potrivită pentru pian, dar cu atât mai mult pentru orgă. De aceea voi vorbi despre problema ta cu domnul Saéns, care mă acompaniază la pian. El are abilitatea să facă din melodia ta o frumoasă piesă de recital. Între timp, fii bucuros, copilul meu! Marele Dumnezeu al cerului și al pământului Se gândește cu îndurare la săraci. Vino în aproximativ o oră din nou. Atunci îți voi comunica mai mult. De acord?”

Ochii strălucind de bucurie ai lui Peter au dat răspunsul grăitor la această întrebare. Cu o mulțumire politicoasă, el s-a plecat în fața cântăreței și a părăsit hotelul. Doamna Gaveaux s-a pus neîntârziat în legătură cu domnul Saéns și l-a rugat s-o viziteze. Renumitul compozitor nu s-a lăsat mult așteptat. În mai puțin de o jumătate de oră a fost acolo. După ce a aflat lucrurile cunoscute nouă, el s-a uitat la scurta compoziție și apoi a spus bucuros:

„Aceasta este, într-adevăr, o melodie deosebit de frumoasă. Dar ea va fi prețuită cel mai mult dacă va fi cântată la orgă. De aceea propun ca pentru seara aceasta să închiriem un armoniu bun și-l așezăm în sală. Costurile le iau cu plăcere asupra mea. Vreau să pun imediat melodia pe patru voci și piesa, dacă vă convine, s-o prezint personal încă în seara aceasta.”

Doamna Gaveaux a fost cu bucurie de acord cu această propunere. Aceasta putea să însemne ceva pentru micul, sărmanul Peter! Ea a stabilit cu domnul Saéns să relateze publicului povestea piesei muzicale înainte ca ea să fie cântată, ca în felul acesta să trezească plăcerea de a dăru pentru sărmana familie.

Peter a apărut punctual iarăși în hotel. Când cântăreața i-a comunicat, zâmbind, ce spusese compozitorul despre piesa lui și ce promisese să facă pentru el, sărmanul băiat a roșit foarte tare. Aceasta era chiar mult mai mult decât se așteptase el. Dar bucuria sa a atins punctul culminant când cântăreața prietenoasă l-a întrebat dacă nu vrea chiar el personal să asculte seara muzica.

„O, stimată doamnă”, a exclamat el entuziasmat, „aceasta este chiar cea mai mare dorință a mea!”

Dar în clipa următoare i-a dispărut din nou expresia strălucitoare din trăsături și, încurcat, își juca șapca între degete încolo și încoace. La întrebarea cântăreței, ce avea, a explicat că n-ar putea s-o lase așa de mult timp singură pe mama sa bolnavă și prin urmare, trebuia să renunțe, recunoscător, la invitația prietenoasă.

„Dacă nu este nimic altceva”, a răspuns doamna Gaveaux prietenos, „atunci pot să te ajut. Voi trimite pe cineva la mama ta, ca să-i țină tovărășie în timpul absenței tale. Aici ai trei șilingi. Cumpără-ți ceva de mâncare de ei. Și aici este un bilet de intrare pentru tine. Fii foarte punctual, ca să obții un loc bun în apropierea mea!”

Peter s-a grăbit afară fericit, peste măsură de fericit. Cât de amabil răspunsese Dumnezeu la rugămintea sa! Primul său drum l-a dus într-un magazin de fructe, ca să cumpere de acolo câteva portocale gustoase pentru mama bolnavă. În afară de acestea a mai cumpărat câteva alimente. Curând după aceea ședea din nou la patul bolnavei și îi povestea printre lacrimi de bucurie tot ce trăise, cum Dumnezeu a auzit suspinul său și cum El ajutase atât de amabil.

Seara, Peter a fost unul dintre primii. Dar sala mare s-a umplut în curând. Numele Gaveaux și Saint Saéns aveau o reputație bună.

Apoi au apărut amândoi artiștii și doamna Gaveaux a cântat. Era o plăcere unică s-o asculți. Spectatorii ascultau cu respirația tăiată, cu totul sub influența a ceea ce prezentau acești doi artiști înzestrați de Dumnezeu. Ultimul cântec l-a cântat doamna Gaveaux.

„O, Doamne, Tu cortul cerului întinzi
Și tot ce este pe pământ întrepranzi...”

Când cântecul s-a terminat, cântăreața a făcut semn cu mâna că mai are ceva de spus. Ea a explicat apoi că acum va mai urma o piesă, mai scurtă, compusă nu pentru cântat și nici pentru pian, ci pentru armoniu. Domnul Saint Saéns o va prezenta ca piesă suplimentară. Compozitorul piesei este un băiat de treisprezece ani. Ea spera din toată inima că toți cei prezenți vor avea o adevărată desfătare de la scurta piesă. După aceea a descris în cuvinte scurte, care merg la inimă, circumstanțele în care ea a ajuns în posesia compoziției.

Artistul a început să cânte. La început a sunat ca o șoaptă plăcută. A urmat o melodie tristă. Apoi, acordurile au izbucnit sălbatic, ca și când ar fi vrut să ușureze o durere sufletească adâncă, amară, și în cele din urmă s-au stins, tot mai slab și mai slab, într-o mângâiere dulce, fericită, care s-a lăsat ca un balsam pe o inimă zdrobită.

Peter devenea alternativ palid și roșu. Da, era melodia sa. Și totuși, ceva nou luase naștere sub mâinile de maestru ale artistului înzestrat, care se pricepea să redea așa de minunat felul său simplu în legătură cu câteva interludii.

În dimineața următoare, mama lui Peter a primit vizita doamnei Gaveaux. Cântăreața a salutat-o în felul său binevoitor pe femeia bolnavă. Apoi și-a pus mâna pe capul lui Peter și a spus:

„Băiatul dumneavoastră a primit talente de la Dumnezeu. Mica sa compoziție este foarte frumoasă și a fost primită cu multă bucurie. Diferiți domni și doamne s-au oferit ieri să vă poarte de grijă, dumneavoastră și fiului dumneavoastră, iar Peter să fie instruit de profesori capabili.”

Bolnava plângea de bucurie. Dar Peter stătea acolo cu mâinile împreunate. Să vorbească, nu putea, dar din inima tânără se înălța spre Dumnezeu o profundă rugăciune de mulțumire, care își făcuse harul și bunătatea mari pentru el.

După ce cântăreața a plecat, mama și fiul au mulțumit împreună Domnului pentru ajutorul Său plin de dragoste în orice nevoie.

Numele băiatului înzestrat a devenit mai târziu cunoscut de toți în Franța. Din nefericire, Pierre Lafage - așa se numește - a plecat din viață deja la o vârstă fragedă. În timpul războiului mondial a căzut la bombardamentul orașului Francez, Reims. Dumnezeu îi acordase deja la o vârstă tânără toată bogăția harului și a protecției Sale, dar dragostei Sale i-a plăcut, de asemenea, să-l ia în anii tineri acasă, în paradis.